

Σταγειρίτου, Ηπειρωτ.
ο. 414

Σοῦδι τό

“... νῦν τό δύοβαν Ζάλογκον, οἵσαν εἴναι εἰ μοναστήρια
γίνεται σέκα σίκοι. Ἐκτί κατέφυγον των Σούδατων γηράτων
καταστεφέντων αὐτῶν καὶ νολορκιδέντες, ηγαγκάσθησαν τόσον, ώστε
διγῆτα γυναικεῖς αὐτῶν ἔρριψαν φρύτον τάττεντα εἰς τὸν κρη-
νών, ἔπειτα ἔστουν καὶ αἰσχαλ καὶ θρονίδησαν, ἵνα μηδηφε-
σι αὐχμάκατοι. Οἱ δὲ λοιποὶ ἄνδρες καὶ γυναικεῖς διεριζοσαντο γηρά-
τα πύγωσι πολεμαῖτες ήταν θησαυροῖς πολλοί. Οἱ δέ θηροὶ μακορ-
οίσθησαν εἰς ταῖς δάσεις καταδυσκόμενοι, μόσχοι εἰρόνεαν οἱ γορεῖς
καὶ μὲν γενιέρες τὰ τείκτα ταν, εἰσιδή έκλαυον καὶ ηκανον
οἱ ιχδροί τὰς φυναίς. Τέλος δέ εἰσώθησαν εἰς ἕκατον σερῆντα
εἰς μήν πλάγαν, οἱ δέ ἀνδροὶ δράθρησαν αὐχμιδίτοις, καὶ ἐκο-
μιδησαν εἰς θυάτιρα. Οἱ Κηφηνοὶ οὕτως οἶμεν οὖν τοὺς

“θραύσι, ἀλλά τούς εἴστε γέ τά καποκτίσωσιν εἰς μίαν
κύριην Βουλγαρέαν· καθαρεῖν ταῦτα τούς φρόνο-
δας τὴν Τζιομπέρκαν . . . ”

